

Nu

Samoila

Nu gândim că mâna noastră
Flori pădurii îi smulgea
Și punându-le în gلاstră
Rostul ei îndeplinea.

Nu negăm că mâna noastră
Alte mâini le încălzea
Cu căldura ei măiastră
Însoțită de-o bezea.

Nu rostim când altă mână
Se strecoară-n sân tiptil
Provocând în el furtună
Demnă de un simț tactil.

Recunoaștem totuși mâinii
O cădere în ispită
Chiar în clipa-n care câinii
Ne păzesc ca pe o pită.